

Sygn. akt II Ka 411/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Pieńkowski (spr.)

Sędziowie: SSO Magdalena Dąbrowska

SSO Artur Bobiński

Protokolant: Luiza Ustaszewska-Sęk

przy udziale A. O. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2015 r.

sprawy:

A. B.

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 19 sierpnia 2015 roku

sygn. II K 911/14

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. N. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) w tym 23 % podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. koszty postępowania odwoławczego przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 411/15

UZASADNIENIE

A. B. został oskarżony o to, że w dniu 16 lipca 2014 r. na terenie Zakładu Karnego w P., gmina R., wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci haszyszu o wadze 2,576 grama i marihuany o wadze 3,958 grama, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2015 r. wydanym w sprawie sygn. II K 911/14 Sąd Rejonowy w Ostrołęce uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 70 ust. 2 cytowanej ustawy Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci zabezpieczonej substancji, ujawnionej i opisanej w wykazie dowodów rzeczowych pod pozycją 4 na karcie 24 akt

sprawy, wymienionej w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 21 lipca 2014 r. W dalszej części wyroku Sąd Rejonowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego ustanowionego z urzędu tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwotę 619,92 zł, w tym należny podatek VAT. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok apelacją wniesioną w całości na korzyść oskarżonego zaskarżył jego obrońca. Orzeczeniu temu zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niewłaściwą wykładnię i zastosowanie,
2. obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, zdecydowanie wybiórczej oceny materiału dowodowego, czynionej niezgodnie z zasadami logicznego wnioskowania i doświadczenia życiowego, wybiórczo odnoszącej się do zebranych dowodów, w szczególności zeznań funkcjonariuszy Służby Więziennej, z pominięciem w uzasadnieniu istotnych okoliczności ujawnionych w sprawie,
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na nieuprawnionym, bo dowolnym przyjęciu, że oskarżony wiedział, iż w foliowej, oryginalnej, firmowej torebce od gumy (...), znajdują się substancje, których posiadanie jest zabronione.

W konkluzji apelacji skarżący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw do postawienia Sądowi meriti zarzutu dokonania obrazy przepisów postępowania. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji oparte zostały o wszechstronną, wnikliwą i kompleksową analizę ujawnionych w sprawie dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna jest ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej treścią art. 7 k.p.k. Natomiast lektura uzasadnienia sporządzonego przez Sąd orzekający dowodzi, że jest ono szczegółowe i odniesiono się w nim do wszystkich dowodów przeprowadzonych na rozprawie, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, w sposób przewidziany treścią art. 424 k.p.k.

Zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów może zostać uznany za słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, bądź jest rezultatem oceny obciążonej nieuprawnioną dowolnością. Zarzut taki nie może się sprowadzać do zwykłej polemiki z ustaleniami Sądu, lecz do wykazania jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o naruszeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów.

Apelacja obrońcy oskarżonego A. B. w zakresie podniesionych zarzutów obrazy przepisów postępowania (art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k.), podejmuje w gruncie rzeczy jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, prezentując nader wybiórczą i subiektywną ocenę dowodów oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń. Argumenty przywołane przez autora apelacji żadną miarą nie mogą przekonywać co do tego, iżby dowody, które stanowiły dla Sądu

I instancji podstawę ustaleń faktycznych ocenione zostały w wadliwy sposób i obarczone były takimi mankamentami. Tymczasem to właśnie apelujący usiłuje w sposób dowolny wykazać prawdziwość tez postawionych w swym śródku odwoławczym, zasadzając je wyłącznie na własnych subiektywnych ocenach i przekonaniach, natomiast przywołana tamże argumentacja, z przytoczonych powodów, w żaden sposób nie może zostać uznana za uprawnioną z punktu widzenia zasady swobodnej oceny zgromadzonych dowodów, prawidłowego rozumowania, a także wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego przekonuje, że w kwestiach istotnych w sprawie, wyjaśnienia oskarżonego A. B. są niewiarygodne i obliczone na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Przesłuchani w sprawie świadkowie nie potwierdzili podanej przez niego wersji zdarzeń. Zeznaniami funkcjonariuszy Służby Więziennej P. D., Ł. T. oraz K. M. Sąd I instancji zasadnie dał wiarę. Na tożsame okoliczności zdarzenia wskazywał bowiem również świadek M. M.. Inkryminowanego dnia wspólnie z oskarżonym wykonywał on czynności porządkowe na terenie jednostki penitencjarnej, a po ich zakończeniu razem z oskarżonym został poddany kontroli osobistej. Widział jak funkcjonariusze ujawnili w kieszeni oskarżonego opakowanie po gumach, które jak się później okazało zawierało niedozwolone substancje. Zeznania tego świadka mają tym większą wartość dowodową, iż opuścił on już zakład karny, a z oskarżonym nie znalazł się. Obydwaj mężczyźni odbywali karę na innych oddziałach zakładu karnego.

Dysponując prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym Sąd merytoryczny na jego podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie czynu, którego sprawstwo przypisał oskarżonemu. Każde z tych ustaleń odzwierciedla rzeczywisty przebieg rozważanych zdarzeń. Brak jest podstaw do skutecznego kwestionowania tychże ustaleń mimo, że apelujący w odpowiednim zakresie wysunął zarzut błędu w tych ustaleniach. W rzeczonej sprawie niedopuszczalna jest wersja ustaleń faktycznych – podnoszona w apelacji przez skarżącego – iżby, oskarżony zabierając opakowanie po gumach (...) nie wiedział, że w śródku znajdują się narkotyki.

Powyższa linia obrony nie znajduje uzasadnienia w zasadach doświadczenia życiowego oraz rozsądnego rozumowania. Nikt bowiem nie zatrzymuje dla siebie opakowania po gumach do żucia pochodzącego z niewiadomego źródła bez uprzedniej oceny jego zawartości. Nawet gdyby przyjąć, tak ja twierdzi apelujący, iż było ono profesjonalnie zapakowane w oryginalną folię to i tak rozsądek wymagał sprawdzenia zawartości opakowania.

Nie mniej jednak z okoliczności sprawy wynika, że przedmiotowe opakowanie było na tyle podejrzane, iż wzbudziło zainteresowanie funkcjonariuszy SW dokonujących kontroli osobistej. Zdaniem świadka Ł. T. było ono dość sporo wypchane. W tej sytuacji oskarżony tym bardziej powinien być zainteresowany uprzednim sprawdzeniem jego zawartości

Powyższe okoliczności jednoznacznie determinują wystąpienie po stronie oskarżonego znamion strony podmiotowej czynu zabronionego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. A. B. miał świadomość posiadania niedozwolonych substancji. Umieszczenie ich w opakowaniu po gumach do żucia miało zaś na celu zmylenie funkcjonariuszy podczas ewentualnej kontroli, a także opracowanie korzystnej linii obrony.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 424 k.p.k., aktualnie nie może on stanowić skutecznej podstawy odwoławczej. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 455a k.p.k., obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Należy zaznaczyć tylko, iż pisemne motywy zaskarżonego wyroku zostały sformułowane nienagannie i jednoznacznie wskazują, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd wyjaśnił także podstawę prawną wyroku. Z tego względu Sąd Odwoławczy nie stwierdził potrzeby zastosowania procedury uzupełnienia uzasadnienia w myśl art. 449a k.p.k.

Konkludując, argumenty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego są całkowicie chybione i nie mogą stanowić dostatecznej podstawy do formułowania wniosku o wzruszenie zaskarżonego wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. N. kwotę 516,60 zł (z podatkiem VAT) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu świadczonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.

Z uwagi na trudną sytuację materialną i zarobkową oskarżonego, Sąd Odwoławczy zwolnił go z obowiązku poniesienia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w sentencji.